

Marci, qui Sylvestro immediate successit, & hic mortem oppetiit anno 335. die ultima. Baron. anno 335. cum seqq. ubi Spondan. n. 12. & alius, usque ad ann. 337. Illecas d. c. 1. cum duob. seqq. Concilium autem Nicænum multū ante omnino perfectum est, inō ab eodem Sylvestro confirmatum in Concilio Romæ celebrato, ubi 267. Episcopi convenerunt anno 325. Spondan. anno 325. numer. 51. Carrill. *Annal. anno 325. Barbosa in collect. ad cap. 1. num. 25. 15. dist. Illecas d. c. 1. Padilla sup. fol. 5. qui tradit Episcopos interfuisse 175. & hoc fuisse tertium Concilium Romanum, quod est 1. Concilior. tom. num. Vide ad hæc laudatos num. seq. in fin.*

Ibi: Qui Legatos ad eam Synodum misit.

21 Sylvester propter ingravescentem ætatem Concilio Nicæno per se interessē impediabatur, ut ex Sozomeno refert Spondan. anno 325. num. 3. ideoque ut ipsius nomine præessent Synodo, legationis munus commisit Vito, seu Victori, Vincentio Presbyteris Romanis, & Osio Episcopo Cordubensi, quem Legatis Sedis Apostolicæ adnumerant plures, quos laudat Spondan. in *Epit. Baronii, anno 325. num. 7.* ubi concludenter demonstrat, Osium qui vicem omnium Antistitum Hispaniæ gessit, etiam à Sylvestro Legatum ad Synodum fuisse constitutum, quandoquidem primum omnium actis Concilii subscripsisse constat, postpositis & aliis duobus Pontificis Legatis, quod minimè sustineretur in tanto Prælatorum conventu, nisi ille legationis munere supremam obtineret auctoritatem. Nec immerito primas inter collegas Legatos tulit, quia egregiè admodum onus sibi injunctum exercuit, ut præter Spondan. ubi nuper, Illecas sup. lib. 2. c. 1. & alios fuscè tradit Card. Perronius in *respons. ad Reg. Magnæ Britanniæ, lib. 1. c. 35.* Et sic Osium Legatum Sedis Apostolicæ extitisse adnotant Card. Baron. *Annal. Ecclesiast. tom. 3. anno 325. Jacob. Gualter. in chron. ad annum 400. pag. 276. Carrill. Annal. anno 325. Azor. Institut. Moral. part. 2. lib. 5. cap. 16. vers. Primum est. Padilla ubi sup. fol. 5. Theatrum vitæ humanæ lit. C. pag. 332. & plures alii. Quem tamen perillustrem Antistitem inter Legatos Sylvestri D. Covar. non memorat. Hic etiam Osium præfuit Concilio Eliberitano, Baron. anno 305. num. 40. ubi Spondan. in *Epit. num. 4. Aldrete de antiquitat. Hispan. lib. 1. cap. 3.**

Ibi: Illud ultimò adjiciens, quod pertinet.

De die quo Concilium inchoatum est, agit Spondan. anno 325. à num. 1. Theatrum vitæ humanæ ubi proximè, Carrill. sup. Vide supra, num. 11.

Vers. In qua Arrius hæreticus condemnatus est.

22 Arrium damnatum fuisse in Nicæna Synodo, omnes qui ejusdem meminere præmittunt, & habetur cap. 1. § Harum, 1. distinct. Arriana etenim hæresis potissima, & primaria causa fuit, ut Concilium indiceretur. Spondan. anno 325. num. 4. Barbosa sup. num. 21. Arrius Alexandrinus Presbyter, Ammonio patre, ambitione bacchatus, impias

excogitavit novitates, ut plus honoris apud ignaros aucuparetur, quibus Ecclesiæ tranquillitatem conturbare cepit anno 324. Theatrum vitæ humanæ lit. H. pag. 21. Sed Spondan. anno 315. n. 10. & 11. de initio hujus hæresis plene agens plura tempora consideranda monet.

Licet autem Arrius à Nicæna Synodo anathemate percussus esset, & in exilium damnaretur, ipse tamen apud eisdem Concilii Patres antequam illud dissolveretur, sacris subscripsit simulatè decretis, quare veniam meruit, & ad Ecclesiæ communionem admissus est, ut post Baronium scripsit Spondan. anno 325. num. 26. & anno 327. num. 3. & anno 335. num. 10. ex quibus tamen locis apparet pluribus placere, Arrium ex sententia Concilii in exilium abiisse, ex quo postea rediit, & Alexandriam adivit, quod per Synodum illi interdictum fuerat, quanquam pœna exilii ipsi remitteretur, ut vult Spondan. d. anno 325. n. 26. & anno 327. num. 3. Quicquid de his sit, quæ maximè propter Scriptorum varietatem perplexa, & incerta sunt, Spondan. d. num. 3. cum Arrius Alexandriæ resideret, ob tumultus, ac turbas ibi ab eodem excitatas anno 336. à Constantino per literas accersitus Constantinopolim pervenit, & ab Imperatore rogatus an Fidem Nicænam teneret, jurejurando asseveravit, se illam amplectari, quam à se scriptam, & proprio chirographo subsignatam obtulit Constantino, qui contestatus, si dolose jurasset, Deum futurum ultorem, dedit in mandatis Alexandro Antistiti Constantinopolitano, ut in communionem Arrium reciperet. Renuit autem Alexander Imperatoris voluntati annuere, asserens hæresis inventorem non esse ad Ecclesiam admittendum. At Eusebiani Arrii sequaces minabantur, etiam eo renitente Præfule, se die postera, quæ Dominica erat, impium Hæresiarum in Ecclesiam inducturos. Alexander verò templum ingressus preces effundens pernoctavit, Deumque enixè deprecabatur, ut prius ipse obiret, quam Arrius ad Synaxim introduceretur: sin autem Deus Ecclesiæ suæ misereri dignaretur, eum Hæresiarum de medio tolleret. Adveniente sequenti die sub solis ortum Arrius Eusebianis stipantibus Ecclesiam versus incedebat, ut eam præoccuparet antequam Alexander ipsam ingrederetur. Sed naturalis necessitas ita urgere cepit Arrium, ut cogere secedere in locum publicum ad id destinatum juxta forum Constantini, ubi miserè ac turpiter extinctus est visceribus unâ cum excrementis emissis. Ita post Baron. tom. 3. anno 336. num. 45. cum aliis Spondan. eodem anno, num. 8. cujus infamis obitus itidem meminerunt D. Athanas. *epist. 1. contra Arrian. Ruffin. lib. 10. Histor. cap. 13. Pat. Gregor. à Valentia de rebus Fidei hoc temp. controvers. lib. 1. cap. 20. de Unitate & Trinitate, pag. 136. in principio; Carril. sup. anno 336. Theatrum vitæ humanæ lit. D. pag. 234. & lit. H. pag. 21. August. Barbosa in collectan. ad cap. 1. num. 22. 15. dist. Illecas. *Histor. Pontif. lib. 2. cap. 3. Epiphani. hæres. 68. & 69.**

Plurima quæ ad eandem œcumenicam Synodum spectant, memoriæ tradidit Cardin. Baron. *Annal. tom. 3. anno 325. per tot. ac Spondan. in ejus Epitome, ex quibus nonnulla obiter hic subijciemus Primum, ut nihil solemnitatis, aut auctoritatis huic Concilio deficeret, ubi Patres conveniebant, sacrosanctum Evangelium super thronum collocatum est, ita ut undique prospici posset, quod typum ipsius Christi gereret: quod sic de more fiebat, quemadmodum in Chalcedonensi,*

mensi, & aliis Conciliis observatum est. Card. Baron. ubi pronuper, num. 60. Spondan. num. 18. Barbosa num. 24. Secundum, Concilium istud Ecclesiæ religiosissime veneratur ut primum generale, ac sanctum, quod sancti Patres meritis prosequuntur elogiis, atque ita illius definitiones verbum Dei, divinum & sanctissimum oraculum Spiritus sancti, celestia mandata solent nuncupari. Card. Baron. sup. Spondan. num. 6. & 49. Barbosa in d. collect. ad cap. 1. num. 25. 15. dist. Azor. sup. d. vers. Primum, Theat. vitæ humanæ lit. C. pag. 332.

25 Tertium, quæstionis est an plures Canones ederentur, quam viginti, qui nunc extant 1. Concilior. tom. nam quidam putant septuaginta, aut octoginta à sanctis Patribus confectos, ut observat Azor. ubi proximè, Marta de *jurisdic. p. 1. cap. 15. n. 6.* post alios: quæ opinio nititur quibusdam Pontificum epistolis. Alii verò arbitrantur, solum eos viginti canones, quos habemus, à Concilio dimanasse, nihilque aliud constitutum, nisi quod eis continetur. De quo Baron. sup. & Spondan. pluribus posteriorem opinionem tuetur. Quartum, licet dicatur Concilium celebratum Constantino curante, petente, ac favente; id tamen ita est accipiendum, ut Imperator propria auctoritate Prælatos convocaret, sed ex placito, & voluntate Pontificis, ac sanctorum Patrum ea expedivisse, quæ ad Synodi celebrationem desiderabantur: quod animadvertit Azor. ubi sup. Theat. vitæ humanæ sup. Etenim auctoritas convocandi Concilia generalia penes Sedem Apostolicam residet privative, cap. *Significasti 4. §. penult. de election. cap. Regula, cap. Nec licuit, cap. Multis, 17. dist. P. Valent. sup. in analysi Fidei, lib. 8. cap. 7. vers. Universalis, Padilla latè probans in Chronographia Conciliorum, tit. Ad quem spectat congreg. Concilia, Barbosa sup. n. 6. & alii, quos dedimus sup. n. 4. in princ. ubi prænotavimus Ecclesiæ jus, & auctoritatem usurpasse Imperatorem illum Ecclesiasticæ libertatis observantissimum, ut ostendit Spondan. d. anno 325. num. 12. & 13. credendum non est.*

Ad Num. 2.

26 In quatuor primariis generalibus Synodis secundo loco Constantinopolitana recensetur, cap. 1. vers. Secunda Synodus, 15. dist. l. Nos reddentes 6. §. Suscipimus, l. ult. §. Sequentes, C. de Summa Trinitate, l. Quicumque 8. C. de hæretic. quæ anno Christi 381. Pontificatus Damasi 15. Theodosii senioris 3. habita est ad hæresim Macedonii extirpandam & extinguendam, auctoritatem quidem præfati Pontificis, curante, petente, & favente eodem Theodosio, in qua septem canones editi sunt à 150. Patribus qui ad illam convenerunt. Onuphr. in *Chron. anno 381. Azor. Institut. Moral. part. 2. lib. 5. cap. 16. versic. Secundum, August. Barbosa cum aliis in collectan. ad cap. 1. num. 26. Carrill. Annal. anno 381. Theatrum vitæ humanæ lit. C. pag. 332. Jacob. Gualter. in *Chron. ad ann. 400. pag. 286. Card. Baron. Annal. Ecclesiastic. tom. 4. anno 381. n. 17. Spondan. in ejus Epitome, eodem, anno, n. 2. Illecas Histor. Pontif. lib. 2. cap. 6. Padilla in Chronographia Concilior. fol. 13. Quo ejus anni tempore Concilium sit inchoatum, ac absolutum, tradit Spondan. qui sentit sub finem anni initium accepisse, etsi alii opinentur, mense Majo ceptum celebrari, & usque ad finem Julii perductum, quæ fuit sententia Socratis, quam Spondan. rejicit in margine d. num. 2. nixus literis**

Synodalibus ad Damasum, quæ sunt apud Theodor. lib. 5. cap. 9.

Ibi: Sunt qui existiment, hanc Synodum celebratam.

27 Omnes ferè, quos proximè laudavimus, huic adherent sententiæ, asseverantes hanc Synodum celebratam anno 381. Quoad annum Imperii Theodosii Baron. ubi sup. & Spondan. tertium fuisse volunt; nam Theodosius creatus est Cæsar à Gratiano Imperatore anno 379. die 16. mensis Januarii. Spondan. post Baron. eod. an. n. 2. Gualter. sup. pag. 289. & hujusmodi amplectimur computationem, quanquam Onuphris aliter sentiat, quem sequuntur Azor, & Author Theatri vitæ humanæ ubi nuper. Est animadvertendum, quod anno 383. ejusdem Theodosii jussu congregata est Synodus, ut ex aliis testatur Spondan. eod. anno, n. 7. unde oriri potuit occasio, ut anno 383. generalis Synodus tribueretur per æquivocationem, cum utraque Constantinopoli celebrata sit.

Ibi: Illud sanè apud omnes absque ulla controversia.

28 Gratiani obitum contigisse anno 383. tenent Card. Baron. eod. anno, & post eum Spondan. n. 4. Jacob. Gualter. sup. pag. 289. & sic jam peracta Constantinopolitana generali Synodo, occisus est ab Andagrathio Duce octavo Kalendas Septemb. Spondan. ubi proximè, Theatrum vitæ humanæ lit. A. pag. 619. ubi de modo necis per prodicionem perpetratæ, quod notat Illecas lib. 2. cap. 6.

Ibi: Scribit enim Valentem occisum fuisse.

29 Valens sagittâ prius percussus, vivus combustus à Gothis interiit anno 378. quinto idus Augusti, quinquagesimum ætatis annum agens, Imperii decimum quartum, superadditis quatuor mensibus aliquotque diebus, ut ex pluribus observat Spondan. an. 378. n. 6.

Vers. Huic Synodo.

30 Quinquaginta supra centum Episcopi orthodoxi ad Constantinopolitanam hanc Synodum convenerunt, ut constat ex juribus, ac auctoribus, quorum meminimus n. 26. & inter eos egregii enumerantur viri, ut Timotheus Alexandrinus Antistes, Meletius Antiochenus, Cyrillus Hierosolymitanus, Acholius Theffalonicensis, Gregorius Nyssenus, alii. Verum Imperator spe ut Macedoniani sive Semiariani hæretici ad Fidem reducerentur, ex illis triginta sex adesse curavit, ex quibus potiores fuere Eleusius Cyzicenus, & Marcianus Lampfacenus. Ita Spondan. anno 381. num. 2.

Vers. In qua Macedonius hæreticus debitam, &c.

31 Vide jura, & Authores laudatos supra, n. 26. causa enim præcipua ut Concilium convocaretur, hæresis Macedonii fuit. Illecas d. cap. 6. quæ cum pluribus aliis damnata est. Spondan. ubi proximè, n. 4. Præterea confirmatum est Symbolum Nicæni Syno-

Synodi, cui addita sunt verba illa: *Et in Spiritum Sanctum Dominum, & vivificantem, qui ex Patre Filioque procedit, qui cum Patre & Filio simul adoratur, & conglorificatur, qui loquutus est per Prophetas:* quæ de Spiritu Sancto prætermissa erant in illa Synodo, quia tunc temporis nullus adversum illius divinitatem quicquam excogitaverat: quod Symbolum à Gregorio Nysseno scriptum fertur; sed illi hæretici, qui Concilio interfuerunt, renuerunt subscribere. Spondan. d. n. 4. Card. Baron. an. 381. n. 19. Barbosa in collect. ad c. 1. n. 27. & alii quos dedimus n. 26. Sed & alia expedita sunt, septemque canones editi, de quibus per Baron. & Spondan. anno 381. Azor. *Instit. Moral. p. 2. lib. 1. c. 16. vers. Secundum*, Theat. vitæ hum. lit. C. pag. 332. Illescas d. cap. 6. Padilla in *Chronographia Concilior. fol. 13.* & hoc Concilium continetur 1. tom. *Concilior.*

Ibi: *De hoc Synodo D. Gregorius epist. 195.*

32 Extra controversiam est, Damasum confirmasse Constantinopolitanam hanc Synodum, quæ ejus autoritate indicta est, de quo testantur omnes pronuper laudati. Quod autem objicitur ex D. Gregorio à D. Covar. ut idem ait, accipiendum est de ea parte Concilii, qua primatus inter Patriarchas Constantinopolitano concessus in præjudicium Alexandrini fuit; nam quoad Fidei dogmata omnino approbatio Pontificis accessit, ut observant Barbosa *sup. n. 27.* Spondan. anno 381. n. 6. quam confirmationem per D. Ambrosium impetratam asserit Padilla *sup. Vide sup. cap. proximo, num. 177. & 180.* quæ notata sunt circa canonem istum de prærogativa Ecclesiæ Constantinopolitanæ ex quibus & traditis hic planè convincitur, aut nihil hac de re in Synodo hac constitutum, aut si aliquid decretum fuerit, non tamen à Pontifice approbatum.

33 Quoad locum autem celebrati Concilii vide præmissa supra, cap. proximo, num. 176. ubi de urbe Constantinopolitana, in qua D. Petrus Ecclesiam erexit, Aetistitemque constituit, Spondan. in *Epit. Baron. anno 44. n. 14.* & cum Severus Imperator eam civitatem post triennalem obsidionem caperet, Ecclesiam Byzantii (sic tunc temporis Constantinopolis vocabatur, ut diximus d. n. 176. subjecit Heracleensi, sicut urbem eandem Heracleæ: postea verò cum Constantinus, mutato nomine eam urbem ampliaret, Byzantium, Heracleam, ejusque Ecclesiam submisit Constantinopolitanæ ubi, & Ecclesiæ, Spondan. anno 179. n. 1. & an. 314. in *fin.* cujus reedificationem suscepit Constantinus divinis instructus auspiciis, ut refert Spondan. ex aliis anno 324. n. 31. ad quæ respicere videtur Justinianus in l. 1. §. *Romanam, C. de veter. jur. enucleando*, dum ait, novam Romam, id est Constantinopolim, Deo propitio, melioribusque auguriis conditam, quam veterem Byzantium verò aliquando urbs fuit nobilissima in Thracia, antiquitate, & amplitudine celebris: sed jam plurimum decreverat, cum à Constantino instaurata est. Spondan. ubi proxime.

Ad Num. 3.

34 Gelasius antiquitatis ordine tertio loco memorat generalem Synodum Ephesinam, pariter ac superiores venerandam, quemadmodum utique recensetur in Imperatorum constitutionibus, quas dedimus supra, n. 7. & 26. & ab Authoribus illi cõ laudandis. Hanc nutu & autoritate Pontificis Celestini I. convocavit Imperator Theodosius

junior, qui anno 430. per suas literas Episcopis Orientalibus & Occidentalibus intimavit, ut in diem Pentecostes anno proximo sequenti Ephesi convenirent Concilii universalis celebrandi causâ, quod concurrentibus plusquam ducendis Præfibus tempore præfinito, initum est ad evertendam Nestorii hæresim, quæ acriter ingruerat, illudque inchoatum est die 22. mensis Junii, Præfide Cyrillo Episcopo Alexandrino, Sedis Apostolicæ Legato, in quo editi sunt canones 6. ultra damnationem Nestorii, & confirmationem Symboli Nicæni. Hæc planè constant ex actis ejusdem Synodi Ephesinæ, quæ extant *sub. tom. 2. Concilior. in edit. Parisiensis*, Card. Baron. *Annal. Ecclesiast. tom. 5. an. 431. n. 7. & 8.* Spodan. in *ejus Epitom. an. 430. n. 8. & anno 431. à n. 3.* Card. Jacobat. *de Concil. lib. 1. tit. 7. vers. 3.* Card. Bellarm. *tom. 1. lib. 1. de Concil. cap. 5. vers. Tertia Synodus*, Azor. *Instit. Moral. p. 2. lib. 5. c. 16. vers. Tertium Concilium*, Carrill. *Annal. anno 431. Onuphr. in Chronic. Aug. Barbof. in collect. ad. c. 1. n. 28. & 29. 15. dist. Theat. vitæ humanæ lit. C. pag. 332. vers. Tertium Concilium*, Jacob. Gualter in *Chronic. ad annum 500. pag. 360.* Padilla in *Chronographia Concilior. fol. 19.* Illescas *Histor. Pontific. lib. 2. cap. 12.* Ex his autem aliqui tradidere, Concilium hoc celebratum esse anno 430. ut Onuphrius, quem sequuntur Azor. Theat. vitæ humanæ, & alii: plerique tamen in annum 431. id transferunt, ut Baron. Spondan. & Gualter. Sed ita poterit concordari dissensus, ut initium Concilii constituatur eo anno, quo Imperator convocavit Antistes, effectus verò ac finis sequenti adscribatur, nempe 431.

Ibi: *Verum apud omnes constat hanc Synodum.*

Omnes pronuper laudati tenent sub Celestino 35 I. Pontifice, & Theodosio juniore Imperatore Ephesinam hanc Synodum inceptam, ac ad finem perductam, quod evenit, ut asserunt, anno Christi 431. Pontificatus Celestini 8. Imperii Theodosii junioris 24. juxta computationem Card. Baron. & Spondani. Hic autem annorum numerus completitur totum tempus, quo Theodosius imperatoria dignitate gavissus fuerat, etiam superflite Honorio patruo ipsius. Quæ ut apartius percipi valeant, adnotare oportet, Theodosium seniore obisse anno 395. Mediolani cui Arcadius & Honorius successerunt, quorum prior Orienti, posterior Occidenti dominatus est. Card. Baron. anno 395. & ibi Spondan. n. 3. & 4. Gualter. *sup. ad ann. 400. pag. 291.* Carrill. anno 395. Arcadius è vita ereptus est an. 408. qui una cum parte Theodosio imperaverat annis 12. & post ejus interitum annis 13. mensibus 3. diebus 15. Reliquit filium Theodosium juniorem, tunc agentem ætatis octavum annum, quem sub cura, & patrocinio Isthigerdis Persarum Regis constituit, ut à patruo Honorio, quem illi insensum timebat, tueretur. Card. Baron. an. 408. tom. 5. ubi Spondan. n. 1. Gualter. pag. 357. Carrill. anno 408. (Ab hoc anno tempora Theodosii junioris si dinumerentur usque ad annum 431. quo Concilium Ephesi peractum est, constat 24. annos præteruisse, ut supra ex Baronio prænotavimus.) Honorius autem & Theodosius simul Imperio potiti sunt usque ad obitum Honorii, qui contigit anno 423. cui Valentinianus filius subrogatus est, Card. Baron. anno 423. *ibique* Spondan. n. 1. Gualter. in *chronic. ad. ann. 500. pag. 357.* Carrill. anno 423. à quo ad tempus Concilii Ephesini octo anni sunt lapsi.

lapsi. Ex quibus apparet, Imperium Theodosii junioris dupliciter computari, vel à morte Arcadii patris sui, vel ab interitu Honorii patris: & hoc est, quod D. Covar. animadvertit hic. Theodosius cum Valentiniano fratre patruæ clavam tenuit Imperii ad an. 450. quo mortem oppetivit, aut morbo confectus, aut ex equo inter venandum delapsus, vel fluvio submersus. Card. Baron. *Annal. tom. 5. & Spondan. in ejus Epit. anno 450. n. 3.* Gualterius *sup. ad annum 500. pag. 359.* Carrill. anno 450. Anton. Contius in *Fastis Consularib.* qui tradit hunc Imperatorem anno 435. edidisse Codicem ab ipso Theodosiano nuncupatum: Celestino verò è vita migravit anno 432. octavo idus Aprilis, Spondan. anno 432. num. 2. Sed Illescas *sup. d. cap. 12. in fin.* ad annum 435. Pontificatum Celestini protelat. Confule. Onuphrium, & alios, qui de Pontificum vitis scripsere.

Verf. *In qua Nestorius damnatus est.*

36 Nestorius ex Germanicia urbe Syriæ oriundus, Presbyter Ecclesiæ Antiochenæ, monachalem vitam antea professus, Antistes Constantinopolitanus constituitur anno 428. Spondan. post Baron. d. anno 428. n. 5. Is eodem anno latentem animi labem patefecit, impiam admodum hæresim evomens, dum asseverabat B. Virginem Mariam Deiparam appellari non posse, & Christum Dominum in duas hypostas, ac personas distrahebat, duos Christos, & Filios duos constituens, unum Deum ex Patre Deo, alterum hominem ex Matre; quia Deus ex homine nasci non poterat. Quem errorem didicit ex Theodoro Mopsuesteno Episcopo, qui quinta generali Synodo, act. 4. Constantinopoli habita damnatus est, Spondan. num. 6. cum. *seqq.* Azor. & Theatrum vitæ humanæ ubi supra. Hi errores damnati sunt, eorumque author Nestorius per Ephesinum Concilium, prius eo citato, Sedis Constantinopolitanæ privatione multatur, ejusque libros comburi decretum est, ut patet ex actis ipsius Synodi, ac referunt Baron. anno 431. ubi Spondan. num. 8. cum aliis: & de hac Nestorii damnatione, ac de anathemate in eum lato, testantur etiam Justinianus in l. ult. §. *fin. C. de Summa Trinit. Valentin. & Marcian. in l. Quicumque 8. C. de hæretic. & in l. Damato 6. C. eod. cavetur, ut Nestorii sectatores Nestoriani vocentur, & quod ejus scripta publicè comburantur, juxta Ephesini Concilii decreta. Confule laudatos supra, num. 34.*

Ibi: *Convenere autem in hanc Synodum.*

37 De numero Sanctorum Patrum, qui Synodo Ephesinæ interfuerunt, variae opiniones reperiantur, prout D. Covar. advertit: convenisse autem ducentos, aut plures aliquos, omnes ferè fatentur. Vide quos dedimus supra, num. 34. Nec defuerunt Episcopi qui cum Joanne Antiocheno Antistiti partes Nestorii adversus Concilium sustinere numero 35. quos œcumenica Synodus anathemate percussit. Spondan. ex Baron. an. 431. n. 14. Convenerunt Sancti Patres in Basilica Dei Genitricis Mariæ, quæ ex eo Mariano vocabatur: & sacrosancta Evangelia ex inoluta consuetudine in medio collocata sunt super sedem conspicuam. D. de Faria *Novæ Addit. ad Covar. Tom. II.*

Spondan. n. 7. Barbosa supra, n. 24. Baron. d. anno 431. Acta Concilii Ephesini part. 2. in *princ. tom. 2. Concilior.*

Verf. *Mediante Cyrillo.*

Cyrillum Alexandrinæ Ecclesiæ Prælatum, ut 38 Legatum Celestini huic Synodo Ephesi præfuisse nullus inficiatur, & habetur in actis ejusdem Concilii, & in d. l. *Quicumque, C. de hæret.* tenentque omnes camulati supra, n. 34.

Ibi: *Hi verò Authores Arcadii.*

Arcadium Episcopum memorant Baron. d. anno 431. & Spondan. *ibi, num. 3.* Hic cum Projecto Episcopo, & Philippo S. R. Ecclesiæ Presbytero missus est à Celestino ut interessent Synodo; non ipsius Pontificis nomine, sed omnium Occidentalium Episcoporum vicem gerentes, ut ipsi Authores tradunt, qui latè prosequuntur eodem anno 431. quæ in eadem Synodo gesta sunt, & quomodo cum hæreticis disceptatum usque ad anni ejus finem.

Ephesus ubi Concilium congregatum est, ad 40 modum celebris urbs Joniæ in minori Asia, censebatur ab Amazonibus condita, insigni Dianæ oraculo nobilis, quæ olim Trichia, Onygia, & Ptolea dicebatur, hodie vulgò *Foglio*, vel Ephesus dicitur. Vide Stephan. & Herodot. Abrah. Ortel. Strabon. Plin. & alios, qui de urbibus differunt, Calep. *verb. Ephesus*, Nebrissen. *eodem verbo*, Padilla in *Chronographia Concilior. ad fin.* ubi de locis, apud quæ celebratae sunt Synodi, *verbo Ephesus*. An D. Paulus, vel Joannes Apostolus Ephesinam Ecclesiam construxerit, & Evangelium primus ibi annuntiaverit, quæstionis est, de qua post Baron. Spondan. anno 44. num. 11. Illud constat, Apostolum ad Ephesios scripsisse, & ipsis aliquando prædicasse.

Ad Num. 4.

Inter primaria quatuor œcumenica Concilia, 41 quibus Ecclesia maximè illustratur, Chalcedonense ut tempore posterius, ultimam sedem occupat, ut constat ex juribus allatis supra, num. 7. & 16. & ex iis qui statim adducentur Authoribus. Hoc quod Græci magnam vocant Synodum, Chalcedone initum reperitur autoritate Leonis I. Pontificatus illius anno 12. curante, petente, & favente Marcione Imperatore Orientis anno sui imperii 2. & à Christi nativitate 451. Cæpit celebrari die octava Octobris, finemque accepit Calendis Novembris, ut ex actis ejusdem Synodi apparet. Præfuerunt Legati Sedis Apostolicæ Paschasius Lilybæi in Sicilia Episcopus, Lucentius Asculanus Antistes, & Bonifacius S. R. Ecclesiæ Presbyter Cardinalis: & licet Basilius eadem præditus dignitate à Leone ad Concilium fuerit missus, nulla ejus in actis mentio fit, & ita creditur morte, aut alia causa impeditum non interfuisse. Patres non intra mœnia civitatis, sed extra in amplissima Basilica S. Euphemie convenerunt, in ejus scilicet secretario, quod qualis locus sit, explicuit Spondan. anno 451. num. 10. Habita sunt sessiones tredecim, & actiones septemdecim, de quibus latè post Cardin. Baron. tom. 6. anno 451. à num. 22. Spondan. num. 14. cum *seqq.* apud eos omnia præmissa exactè observata habentur, quibus jungendi sunt Card. Jacobat. *de Concil. lib. 1. art. 17. vers. sic Chalcedonense*, Card. Bellarm. *lib. 1. de Concil. cap. 5.*